

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 września 2020 r.,

sprawy **A. K.**

skazanego z art. 62 § 2a k.k.s.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w E.

z dnia 11 października 2019 r., sygn. akt VI Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O., Wydział VII Zamiejscowy w M.

z dnia 7 maja 2019 r., sygn. akt VII K (...),

p o s t a n o w i ł

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) obciążyć skazanego A. K. kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

A. K. został oskarżony o to, że prowadząc w 2012 i 2013 roku działalność gospodarczą „Usługi Ogólnobudowlane A. K.” z siedzibą w M., w okresie od marca 2012 r. do grudnia 2012 r. posłużył się wymienionymi szczegółowo w zarzucie nierzetelnymi fakturami nieodzwierciedlającymi rzeczywiście dokonanych czynności przez ich wystawcę i zaliczył te faktury do kosztów działalności oraz odliczył w deklaracji VAT-7 podatek naliczony wynikający z tych faktur o łącznej

wartości 76.905,35 zł., co stanowi naruszenie art. 86 ust. 1 i 2 pkt. 1 lit. A, art. 88 ust. 3a pkt. 4 lit. A, art. 99 ust. 12 oraz art. 109 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, tj. o popełnienie przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2a k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Sąd Rejonowy w O. VII Zamiejscowy Wydział Karny w M. wyrokiem z dnia 7 maja 2019 r., wydanym w sprawie VII K (...), uznał oskarżonego A. K. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia zakwalifikowanego z art. 62 § 2a k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie tych przepisów wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 100 złotych. Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. obciążył oskarżonego A. K. kosztami postępowania w całości, w tym opłatą sądową w kwocie 1000 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego. Zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegające na braku wyjaśnienia kwestii dotyczących faktury „K.”, mimo iż również ona była objęta niniejszym wyrokiem, a także na niezasadnym pominięciu zeznań świadków T. K. oraz Z. M. i danie wiary świadkom A., K., W. w sytuacji, gdy ich zeznania były nieprecyzyjne i niespójne z zeznaniami składanymi w toku postępowań podatkowych konsekwencją czego są nieuprawnione ustalenia faktyczne odnośnie tego, że wskazane w wyroku faktury nie dokumentowały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych;

2. rażące mające istotny wpływ na wynik sprawy naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k., polegające na tym, że odnośnie do tego samego stanu faktycznego i skutków podatkowych związanych z kwestią nabycia paliwa toczyło się postępowanie przed Sądem Rejonowym w E., w sprawie VIII K (...);
3. naruszenie prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 62 § 2a k.k.s. do zdarzeń, które miały miejsce w czasie gdy przepis ten nie obowiązywał.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Wyrokiem z dnia 11 października 2019 r., sygn. akt VI Ka (...), Sąd Okręgowy w E. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu II instancji wniósł obrońca skazanego. Zaskarżył on wyrok Sądu II instancji w całości i sformułował następujące zarzuty:

1. naruszenia art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., gdyż odnośnie do tej samej osoby i tego samego stanu faktycznego, tj. skutków podatkowych związanych z kwestią nabycia paliwa w kwietniu 2012 r., toczyło się postępowanie karne zakończone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w E. z dnia 4 lipca 2019 r., sygn. akt VI Ka (...);
2. naruszenia prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 62 § 2a k.k.s. do zdarzeń, które miały miejsce w czasie, gdy przepis ten nie obowiązywał.

W związku z tymi zarzutami obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Naczelnik Urzędu Skarbowego w O. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Na wstępie przede wszystkim zauważyć należy , że zaistniały w sprawie układ procesowy determinowany faktem wymierzenia skazanemu jedynie kary grzywny , sprawia , iż – zgodnie z treścią art. 523 § 2 i § 4 pkt 1 k.p.k. – mógł on wnieść kasację wyłącznie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Stąd też , drugi z podniesionych w kasacji obrońcy skazanego A. K. zarzutów jest niedopuszczalny z mocy prawa i jako taki nie podlega rozpoznaniu. Sam bowiem fakt sformułowania w kasacji, od wyroku nieskazującego oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, zarzutu przywołującego uchybienie z art. 439 k.p.k. nie niweczy owej ustawowej regulacji dotyczącej ograniczeń we wnoszeniu kasacji, wskazanych w przywołanym przepisie art. 523 § 2 k.p.k.

Odnosząc się natomiast do pierwszego zarzutu kasacyjnego, to wbrew twierdzeniom obrońcy niniejsze postępowanie karne nie dotyczy tego samego czynu, który był przedmiotem rozpoznania w postępowaniu zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w E. z dnia 4 lipca 2019 r., sygn. akt VI Ka (...). Nie doszło tym samym do naruszenia art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., gdyż czyn

polegający na posłużeniu się nierzetelnymi fakturami ma charakter odrębny od czynu polegającego na zaniechaniu wykonania obowiązku zapłaty podatku akcyzowego z tytułu zakupu paliwa. Kluczowe znaczenie miało stwierdzenie, że faktura dotycząca zakupu paliwa, była fakturą nierzetelną. Z samym faktem zakupu paliwa łączył się obowiązek zapłaty akcyzy i właśnie czynu polegającego na zaniechaniu realizacji tego obowiązku dotyczyło postępowanie zakończone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w E. z dnia 4 lipca 2019 r., sygn. akt VI Ka (...). Nadto w sytuacji w której ten zakup został udokumentowany nierzetelną fakturą, bo dotyczącą transakcji z innym podmiotem niż rzeczywisty zbywca paliwa, to dodatkowo możliwe jest pociągnięcie sprawcy takiego czynu do odpowiedzialności karnej z tytułu wystawienia nierzetelnej faktury albo też i innej osoby z tytułu posłużenia się taką fakturą. Zachowanie polegające na wystawieniu nierzetelnej faktury albo na posłużeniu się taką fakturą stanowi odrębne zachowanie od zaniechania realizacji obowiązku polegającego na zapłacie podatku akcyzowego z tytułu zakupu paliwa.

Niezależnie od zaprezentowanych na wstępie uwag dotyczących niedopuszczalności drugiego zarzutu kasacji to nawet gdyby podniesienie w niej zarzutu naruszenia prawa materialnego było dopuszczalne, należałoby stwierdzić jego oczywistą bezzasadność. Nadmieniony w tym zarzucie przepis art. 62 § 2a k.k.s. został dodany ustawą z dnia 1 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2016 poz. 2024). Nowelizacja weszła w życie w dniu 1 stycznia 2017 r. jako przepis zawierający znamiona uprzywilejowanego typu przestępstwa w stosunku do typu ogólnego z art. 62 § 2 k.k.s. Tym samym, czyn

zabroniony opisany obecnie w art. 62 § 2a k.k.s. mieścił się wcześniej w zakresie art. 62 § 2 k.k.s., czyli obecnego typu ogólnego. Z kolei zgodnie z art. 2 § 2 k.k.s., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, sąd z zasady powinien stosować ustawę nową, chyba że obowiązująca poprzednio jest względniejsza dla sprawcy. Stosując art. 62 § 2a k.k.s. Sąd postąpił zgodnie z art. 2 § 2 k.k.s., co było dla A. K. korzystniejsze.

Dodać również należy, że zarzuty kasacyjne pokrywają z zarzutami apelacyjnymi, które Sąd II instancji rozpoznał w prawidłowy sposób i wyczerpująco odniósł się do nich w uzasadnieniu wyroku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. Sąd Najwyższy obciążył skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak wyżej.